

“Když spatřili hvězdu, zaradovali se velikou radostí. Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; padli na zem, klaněli se mu...”

Mt 2,10-11

V pondělí 20. 12. 2021 v časných ranních hodinách ve věku 86 let
doputoval do nebeského Betléma

P. Alois Hurník

salesián Dona Boska

Za všechno, čím nás Bůh skrze něj obdaroval, poděkujeme
a o život v plnosti s Bohem poprosíme při eucharistii

**v pondělí 27. prosince 2021 ve 12 hodin
v kostele sv. Josefa (Don Bosco) v Moravské Ostravě.**

Poté tělo Aloise uložíme do salesiánského hrobu
na Slezské Ostravě.

Rozloučení bude možné sledovat na webových stránkách
www.boscoostrava.cz

Děkujeme za Vaše modlitby.

spolubratři salesiáni
ostravští biskupové

sourozenci Marie, Josef, Antonín a Anna
ostatní příbuzní

Alois Hurník se narodil 17. 12. 1935 jako nejstarší z 5 sourozenců v Polance nad Odrou, kde byl pokřtěn a prožil krásné dětství, i když bylo poznamenáno válkou a nástupem komunismu. Ve svých vzpomínkách popisuje strach z bombardování a také vnitřní štěstí z eucharistické adorace na Velký pátek, které prožil jako asi 9letý ministrant sám v kostele. K tomuto zážitku se později vracel, když mu nebylo dobře.

Dva bratři a bratranec jeho otce byli kněží, ale na kněžské povolání Lojzík jako kluk nemyslel a nevěřil si. Po letech v roce 1990 v dotazníku pro salesiánské vedení v kolonce „zájmy“ napsal: „*Jsem osobností dost průměrnou a nevýraznou s velmi širokou škálou zájmů, takže mi je velmi obtížno formulovat nějaký specifický zájem. Snad to je jakási touha pronikat do tajemství formování lidské osobnosti u mládeže, nevyjímaje z toho stáří.*“

V roce 1946 začal studovat na klasickém gymnasiu v Ostravě, které pak komunisté zrušili. Pak pokračoval u jezuitů na Velehradě do roku 1950, a nakonec odmaturoval v roce 1954 na jedenáctileté střední škole v Hlučíně. Poté pracoval v chemické továrně.

V letech 1955-56 absolvoval vojenskou službu, kterou hodnotil takto: „*V mnohém jsem postupně přejímal mentalitu vojenského prostředí a zhrubl jsem v jednání, mluvení i myšlení, a vzdaloval se od nebeského Otce jako marnotratný syn.*“ Ve vzpomínkách dále pokračuje: „*Zásadní obrat v mém životě se stal po jednom rozhovoru s otcem, kdy vytáhl knihu spisovatele Schrijverse Umění dávat si se. Byla to kniha, která mi opravdu pomohla znovu obnovit vztah k Bohu a uvědomit si kdo jsem já a kdo je Bůh.*“

Po vojně pracoval v Ostravě jako úředník na stavebním odboru a přitom si dálkově dodělal stavební průmyslovku. V roce 1962 motivován strýcem knězem Vincencem podal přihlášku do semináře, ale nebyl přijat, neboť byl nepostradatelným na stavebním odboru a církevní tajemník přijetí tedy nedoporučil. Alois to bral jako projev Ducha Svatého a kněžství za uzavřenou záležitost. Od roku 1966 byl zaměstnán 3 roky u Ostravských vodáren.

Skauti v Polance měli klubovna hned vedle domu, ale rodiče tam Lojzika nepouštěli, neboť se jim vedoucí nějak nezdáli, a tak chodil pravidelně cvičit do Orla. Do skauta se zapojil až v roce 1968 a to tím, že byl hned jmenován duchovním rádcem. V roce 1969 absolvoval skautskou lesní školu v Č. Hrádku u Sedlčan, kde se seznámil s Aloisem Jargusem z Ostravy, který mu svou rozhodností pomohl se v životě více zorientovat a posunout se blíže k salesiánům. Klíčové pak bylo seznámení se s P. Václavem Filipcem, který se ho při každém setkání ptal: „*Už ses rozhodl s tím odchodem z domova?*“ Bylo mu totiž již 35 let, stále váhal a tak nakonec po určitém nátlaku a motivován scénou o bohatém mládenci z filmu od Passoliniho, opouští v roce 1970 Ostravu, rok pracuje se salesiány na Vodní stavbě Želivka, rok žije v Praze, kde pracuje jako kostelník v katedrále sv. Víta a jeho salesiánské povolání mimo Ostravu zraje.

První sliby složil 30. 12. 1972 ve svých 37 letech. Po studiích v Litoměřicích byl vysvěcen na kněze v Praze 2. 7. 1977 kardinálem Tomáškem.

První kněžská léta prožívá v Západních Čechách (Mariánské Lázně, Dolní Žandov), pak 10 let byl farářem ve Slaném. V roce 1990 ve zmíněném dotazníku v kolonce „změny“ napsal: „*Schází mi salesiánská komunita. Sám voják v poli vydrží určitou dobu. Nechci utíkat a také si nemohu ani stěžovat. Jsem pevně přesvědčen, že toto moje poslání má v Božím plánu smysl a hodnotu. Život v salesiánském charismatu mi však mizí někde v nedohlednu.*“

To se ale za dva roky změnilo, když byl dle jeho vlastních slov ze Slaného „unesen“ do Plzně, kde na sebe vzal nelehkou službu ředitele mladé komunity budující zcela nové dílo. V roce 1999 z pohodového společenství přichází zpět do Ostravy. Byl přivítán slovy jednoho z bratří: „*To se nemělo stát!*“ Lojzík začal jako nový ředitel vnášet do neutěšených poměrů v komunitě zklidnění, řád a komunikaci.

Byl komunitním odborářem a ombudsmanem. Zaměstnanci a spolupracovníci u něho nacházeli zastání, když mladí salesiáni byli příliš dynamičtí. Rozčílil se, když se mu zdálo, že se někomu ubližuje. Pokud mu zdraví dovolilo, jezdil na skautské tábory. Lojzík byl salesián rodinného typu. Setkání rodu Hurníků by se neobešlo bez něj a rád rodinu navštěvoval. V lednu 2020 si na plese ve scénce Dva papežové zahrál roli Františka, kterému byl nejen vizuálně, ale i charakterově podoben. Dokonce se oba narodili ve stejný den.

Lojzík byl pokorný, skromný, nenápadný, někdy váhající, laskavý, rovný chlap a věrný kněz.

Poslední roky se léčil na leukémii. Termín svého odchodu na věčnost sladil s mladšími bratřenci z rodné Polanky nad Odrou: Jendou Hurníkem (+ 19. 12. 2018) a Václavem Hurníkem (+26. 12. 2020). Alois zemřel 20. 12. 2021 ve FN v Ostravě-Porubě po krátké hospitalizaci důsledkem nákazy virem Covid 19.